

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

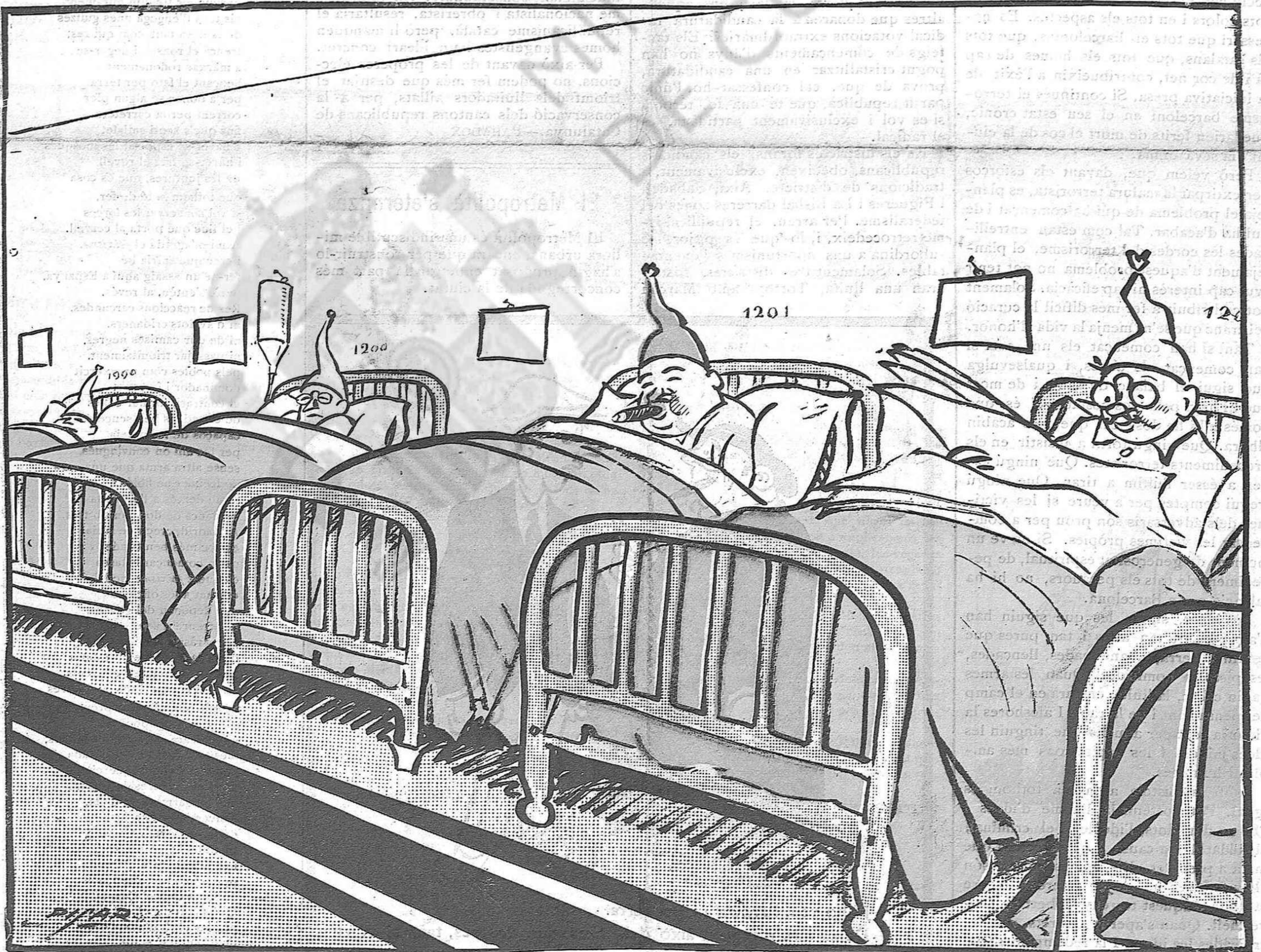
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

POLITICA ESPANYOLA

Sala de prova per a Alts Comissaris d'Àfrica

PELS REPUBLICANS I PELS NACIONALISTES

Estem en període electoral. Comença a pujar a Catalunya la febre de la lluita. Voleien les banderes en el sol, i es belluguen en l'ombra les males armes. LA CAMPANA DE GRÀCIA, que veu la política catalana des d'un lloc alt i independent, sense entrar en les campanyes dels partits, assenyala amb el seu toc l'obligació dels catalans amics de la llibertat.

Dues forces vives, dos corrents populars, entrelaçats sovint, existeixen avui a Catalunya: els republicans i els nacionalistes. Però en cada un aquestes corrents hi ha una part d'aigües tèrboles. En el moment de votar, el bon ciutadà de Catalunya ha de fer-ho per la República o per Catalunya. I millor encara per aquestes dues causes plegades.

Cal votar als republicans; però a aquells que ho siguin de debó, a aquells que tinguin una història honorada i un nom pur que serveixi de garantia. Els republicans tarats són els pitjors enemics de la causa de la República.

Cal votar als nacionalistes; però als nacionalistes que representin l'ample ideal català, als que siguin contraris als tractes i pactes amb el règim monàrquic espanyol i amb els Governos de Madrid. Els nacionalistes tarats són els pitjors enemics de la causa de Catalunya.

Que sigui ben neta la bandera de la República, i que sigui ben alta la bandera de Catalunya. I veureu com les dues ensenyes s'ajunten com a germanes i marquen al poble català el camí del seu ideal.

Cal acabar alhora

L'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona ha emprés una lloabilíssima acció contra el terrorisme barceloní, de tots colors i en tots els aspectes. Es necessari que tots els barcelonins, que tots els catalans, que tots els homes de cap sà i de cor net, contribueixin a l'èxit de la iniciativa presa. Si continués el terrorisme barceloní en el seu estat crònic, quedarien ferits de mort el cos de la ciutat i la seva ànima.

Però veiem que, davant els esforços per extirpar la malura terrorista, es planteja el problema de qui ha començat i de qui ha d'acabar. Tal com estan entrelligades les cordes del terrorisme, el plantejament d'aquest problema no pot tenir avui cap interès ni cap eficàcia. Solament pot contribuir a fer més difícil la curació del cranc que se'ns menja la vida i l'honor.

Tant si han començat els uns, com si han començat els altres, i qualsevolga que sigui el balanç de sang i de mort que hi hagi pels dos costats—si és que només n'hi ha dos—cal que tots acabin alhora. Que ningú torni a insistir en els procediments terroristes. Que ningú esperi a ésser l'últim a tirar. Que ningú tregui comptes per a veure si les víctimes dels adversaris són prou per a compensar les víctimes pròpies. Si no vé un moment de generositat espiritual, de penediment de tots els pecadors, no hi ha salvació per a Barcelona.

Les idees, siguin les que siguin han d'alçar-se ara tan altes i tan pures que deixin a terra, abandonades, llençades, les pistoles homicides. Quan les armes bagin callat, la lluita entrarà en el camp del pensament i de la raó. I aleshores la victòria serà per aquells que tinguin les idees millors i les aspiracions més amples i humanes.

Amb la pistola a la mà tothom és igual. Pot sostenir-la l'home d'idees i l'home d'instints, l'ideòleg i el criminal, el soldat d'una causa i el mercenari que mata a preu fet. Els homes millors són els que tenen un major interès a treure la lluita d'aquest terreny cobert de fang vermell. Quan s'apel·la als trets, són sacrificades les idees. I la redempció social ha d'ésser, per damunt de tot, obra de l'idealisme servit per la voluntat.

FULMEN

L'excepticisme català

La «Lliga» ha publicat les seves candidatures. Els radicals encara que no han llençat la seva, sempre en últimes hostilitats, oferiran els noms de consuetut. La Acció Catalana presentarà, diuen, an En Rovira i Virgili, per a la captació de vots com a única finalitat. I els republicans no radicals? I aquells republicans que votaren l'esquerra catalana fins aquells altres que donaren a la candidatura radical votacions extraordinàries? Els tan-teigs de començaments d'anys no han pogut cristallitzar en una candidatura, prova de que, cal confessar-ho, l'únic partit republicà, que té una fe, tèrbola si es vol i exclusivament partidista, és el radical.

En els districtes forans, els candidats republicans, obeeixen, exclusivament, a tradicions de districte. Així, Sabadell i Figueres i La Bisbal darreres zones del federalisme. Per arreu, el republicanisme retrocedeix, i, lo que és pitjor, se subordina a uns oportunitats lamentables. Solament tres districtes, sosteniran una lluita, Tortosa amb Marçel·lí

Domingo, l'únic lluitador perseverant, el Vendrell amb el senyor Figuerola, i Vilanova amb En Ventosa.

Aqueix episodi de Vilanova, hauria d'haver estat subratllat per tota la premsa republicana. En Ventosa fou alcalde de Vilanova, alcalde intel·ligent i honestíssim. A Vilanova, té senyoriu En Bertran i Mussitu. Doncs contra En Bertran i Mussitu. No's podrà dir que es vol contrariar les aspiracions nacionalistes de Catalunya, car En Ventosa és nacionalista. No's podrà al·legar que es fa apel·lació a medis reprobables perquè En Ventosa projectarà la seva austeritat política a les eleccions. Tampoc que aporti una forasteria, essent com és de Vilanova. Si és vençut ho serà dignament. I exemplarment, perquè el cas de Vilanova, hauria d'ésser el cas de Lleida, el cas de Sant Feliu de Llobregat, el cas de Valls, el cas de Girona....

El republicanisme català ha perdut la fe, perquè dins d'ell hi han corrents que no són estrictament republicanes, com el nacionalisme i el sindicalisme, però és que també ha estat mancat d'un pràctic sentit polític. Desgraciadament la puresa electoral és difícil, però els triomfs electorals serveixen d'animadors i d'articuladors i haurien d'ésser desitjats, creant una policia electoral, que tots els partits practiquen inclús els que alardegen de més forta austeritat.

Es tot inútil—diran alguns amics nostres. El republicanisme està anèmic i fragmentat perquè ja no són possibles els vells esquiroles, davant dels apremians imperatius nacionalistes i sindicalistes. En part és veritat, però la «Lliga» triomfa, sense arribar als radicalismes del republicanisme catalanista, i els radicals triomfen a Barcelona essent substancialment conservadors. Un radicalisme nacionalista i obrerista, resultaria el republicanisme català, però li manquen homes evangelistes i un ideari concret.

Per això davant de les properes eleccions, no podem fer més que desitjar el triomf dels lluitadors aïllats, per a la conservació dels cantons republicans de Catalunya.—PARADOX

El Metropolità s'eternitza

El Metropolità és una indiscutible millora urbana, encara que per construir-lo s'hagin proposat enlletgir la part més concorreguda de la ciutat.

—Ja ho veu, l'article 11 per terra.

—Deixa que arreglem això dels tiros, que després, tant si voleu com no, arreglarem lo del onze.

Del seu sanejament i d'embellir-la se'n cuida el Municipi. De recaptar grossos rendiments també se'n cuiden, però de ço que no es preocupen és de que les vagues constants dels obrers del Metropolità arreconin aquesta millora urbana al costat de la Sagrada Família i altres obres de visualitat ciutadana.

Això és intolerable, és volguer agreujar la nerviositat dels que protestaren de la mutilació de les Rambles. Municipi vol dir cervell d'una localitat, però el d'ací és una sangonera, és un tòxic, és una mostassa posada damunt del bon contingent de ciutadans que voldrien veure una Barcelona bella, rica, honrada i tranquil·la.

FEIXISME

Si algun poble hi ha a la terra que tingui motius complets per entregar-se al feixisme, és l'espanyol, segons crec, perquè al pobre n'hi fan tantes que francament n'hi ha un feix. I ell, per ço, ple de paciència i fet un burro d'Urgell encara que en veure la càrrega que cada dia li creix, ja es posa a suar d'engúnia, és tan humil i tan bè, que fins si un bram se li escapa el deixa anar dolçament de por de que el món trontolli i vingui algun cap-girell. Poble soferit, poble maoso; no és cert l'atorisme grec que afirma que cada poble té aquell govern que's mereix: els pobles, igual que els ases, perquè els tinguin mirament, els toca d'engegà unes guitzes de tant en tant, com qui res; trenca el ronsal, i negar-se a marxar rodonament llençant el feto per terra per a donar-se algun pler corrent per la carretera fins que's senti satisfet d'haver-se espolsat les mosques i haver-se tret el rovell de les juntures, que és cosa que tothom la té de fer, si vol conservar les forces i el lluc que porta al cervell. A mi m'agrada el feixisme, i crec que aniria bé fer-ne un assaig aquí a Espanya, però, s'entèn, al revés. Res de reaccions carcundes, ni d'avalots cridaners, ni de dur camises negres, ni passejar triomfalment, pels pobles com un exèrcit dominador i ferreny; al contrari, formar colles de ciutadans ben sencers, capaços de fer neteja per tot allí on convingués, sense altra arma que una vara de freixa que fiblés bé, i que deixés a l'esquena verdancs de dos pams o tres. A Madrid, crec que seria el lloc més ben triadet per a començar la tasca d'aquest feixisme model, entrant a les oficines que depenen del govern, per treure'n a vergaçades els paràsits, a milers: després crec que no estaria pas mal, netejà els convents on fent competència als pobres es sol treballà a cap preu; prenent-los la poca feina que encara es troba, als obrers; més tard fent una espolsada ben sèria, com requereix a aquells centres de cultura que vulgarment en diem, Universitats, Escoles de Belles Arts i Comerç, Instituts i Seminaris, netejant, naturalment, per la brutícia que tenen el Senat com el Congrés. Què no hi haurà voluntaris per fer el feixisme aquest? Que som uns panxa-contentes? Que no ens espavila res? Tot potser, però a mi em sembla que si aviat no prenem

una resolució enèrgica, ja podem creure ben bé que vindran de fora casa quan menys ens ho esperarem els feixistes, i aleshores si que en tindrem un bon feix!

FLOK

Període electoral

S'ha convocat a eleccions pel dia 29 del mes corrent. Anem a entrar en plena efervescència electorera. Les baralles per la consecució d'un acta van a ésser renyides i la febra de la lluita arborarà els cervells.

Hem senyalat els atropells a que s'ha llençat el Govern de Concentració Lliberal per a obtenir una nutrida representació cada un dels seus components i una necessària majoria entre tots. Hem procurat demostrar l'absoluta necessitat de que'l bon elector no's quedi quiet a casa seva. Hem dit clarament a quina mena de candidats no deu votar, baix cap excusa, el bon elector. Creiem oportú dir avui, quan encara no coneixem cap candidatura completa, la mena de candidats que cal votar i recomanar.

No cal dir que, parlant com parlem de les eleccions que tindran lloc als districtes de Catalunya, els nostres candidats deuen ésser catalans. En alguns temps ja llunyans, per les circumstàncies en que's desenrotllava la política espanyola i per mèrits personals unànimement reconeguts, alguns homes prestigiosos podien anar en candidatura per qualsevol districte d'Espanya. Ni En Castelar era *cuñero* a Barcelona ni En Pi i Margall era foraster a Madrid. Avui la política catalana déu ésser i és efectivament una política completament distinta a la espanyola i els homes cridats a intervenir

en els afers i la vida de Catalunya tenen d'ésser racialment catalans o tan adaptats a la nostra causa que la seva catalanitat no ofereixi el més lléu dubte.

Ademés de bons catalans, els candidats que nosaltres hem de recomanar al bon elector deuen ésser d'idees força avençades. El que es tenia de debò la Llibertat defensa amb braó la seva pròpia i sap estimar i defensar la dels altres. Ésser lliberal a la catalana vol dir ésser generós, abnegat, lleal i tolerant. Dintre el cos d'un sectari rabiós, roig o blanc, hi trobareu sempre l'ànima d'un inquisidor intransigent. Convé escullir candidats de cor obert a tots els avenços i a totes les honrades transformacions per a que sàpiguen oposar-se amb tota la energia de les seves conviccions a l'onada de reacció que amenaça ofegar-nos i que mentrestant, ja ens priva fins de que ens posem al nivell de totes les nacions d'Europa fent-nos mantenir per força l'arcaic article 11 de la Constitució.

Ademés de català i avençat, convé que el candidat del bon elector sigui d'una honradesa immaculada. Va fer més federals la bondat d'En Pi Margall que les seves predicacions. El bell exemple és el millor argument.

Català, lliberal i bon home. Aquestes són les condicions que, a ésser possible, deurà reunir el candidat a qui otorgui llur sufragi el bon elector.

JEPH DE JESPU

El món que viu trespolat pels manteus s'ha indignat perquè els bolxevics han executat a un bisbe.

Nosaltres callem, com hem callat davant d'altres execucions. No obstant, estem segurs de que ací on no es troba ningú per fer de botxí, hi han molts, però molts bons ciutadans, que frisen per poguer santificar-se amb tasques pariones a les del botxí rus.

HISTORIES DE CAPELLANS I FRARES

El bon cor del senyor rector

Aquest era un poble d'aquells que no n'hi han. Bonics, florits, agradables, poblats per una gent humil i senzilla. Un poble a lo Fra Lluís de Granada, amb *verde collado* i tot. Un poble de aquells de cromó, de *pessebre*, però al que val més que no hi vagis si no vols avorrir els pobles per a tota la vida.

Hi ha un batlle. Un farmacèutic. Un barber. Un adroguer. I un rector. Però un rector que és el *no va més dels rectors*. Ja no en cria la terra de varons com aquell! Quins varons! Ja se'n ha perdut la lleu!—diu la gent del poble i dels voltants del poble.

Aquest rector és, naturalment, un home gras, vermell, rodanxó, ple de salut, tan ple de salut que en té per a donar i per a vendre. La vida del camp li prova. Treballa poc i menja bé. I beu millor, diu el republicà del poble. Però això deuen ésser calumnies.

Viu amb una criada, que és mig criada i mig parenta—el republicà del poble que és un malparlat, diu que és una altra cosa—jove i bonica. De tant en tant la criada del senyor rector està malalta. I ell que és bon home, que és un home d'aquells que no n'hi han, l'envia a pendre les aigües. I la gent del poble i dels voltants del poble, diuen:—Quin bon cor té el senyor rector.

I cada vegada que la minyona va a pendre les aigües dona diners a guanyar a les dides.

—El didatge d'aquest orfanet—diu—el paga el senyor de...—aquí el nom del poble que no posem perquè no volem comprometre a la minyona.

I la dida diu:
—Quin bon cor té el senyor rector!
Però un dia el poble s'enterra de que el gran criminal manté a un poblet veí, que és allà on va la minyona a pendre les aigües, nou criatures. I per contes de penjar-lo, diu:
—Quin bon cor té el senyor rector!

ABEL

LA MEVA RELIGIÓ

Oració

Setmana santa, més santa que santa Senativa, setmana amoral; setmana de maresc, de sentor de peix tregit; setmana de les vanitats amb mantellina; setmana d'atàvics orgulls amanits amb l'aigua que ha servit per a rentar els peus, peus d'estoics, de gent fanàtica o pidolaire; setmana que congrega les multituds i les incita al tacte.

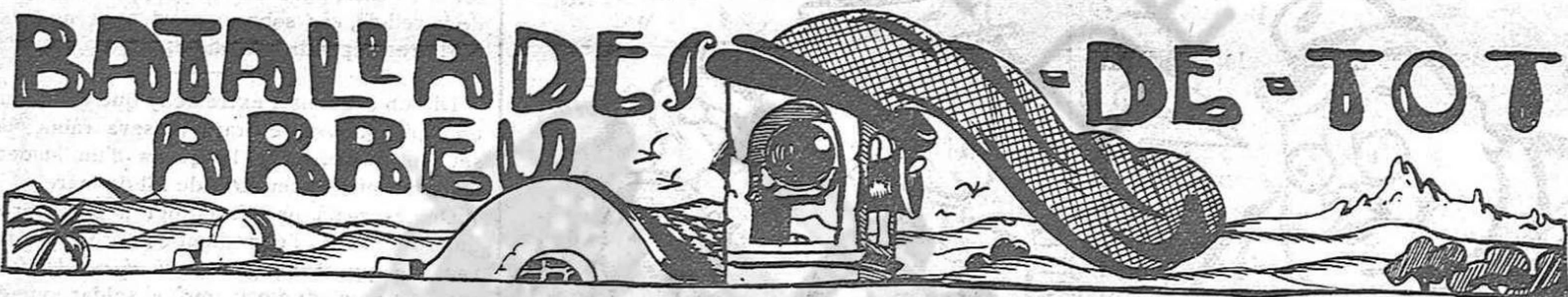
Ben tugiada siguis setmana grollera, setmana ensopida, escarni de l'obra anàrquica del modest Jesús. Lluny, ben lluny, setmana més mundana que santa, que religiosa i que dolorida.

Arri allà! Massa que ens has invaït els sentits amb l'aigua del bacallà en remull i amb el tuf d'incens de femeral santament pagà.

Vest'e'n amb les teves mixtificacions de clericalla incrédula. Nosaltres ens quedem amb la nostra fe d'homes i amb el seu record.

Credo

Crec amb Jesús, però no amb sa mare; és el meu ídol, però no el meu déu,

GENIT I FIGURA...

Diuen que fins a la sepultura i quasi podríem dir, fent ús d'un títol melodramàtic, a través de la sepultura.

Abans de la gran guerra i fins durant aquesta, an el món només es sabia l'existència d'un militarisme: el germànic. Després n'hem sapigut un altre, o quan menys se'n ha volgut fer creure amb l'existència d'un segon militarisme tan odiós

El militarisme a França després de la guerra

El militarisme a Alemanya després de la guerra

com el primer. Nosaltres, si es que volem parlar amb sinceritat, amb aquest nou militarisme no hi creiem.

Hi ha hagut més. Hi ha hagut el propòsit de fer creure que altra vegada només n'existia un: el

segon i aquest segon era el francès. Es doncs el germànic, segons aquesta teoria, perquè no és altra cosa, el que havia desaparegut.

Però la realitat ens ha vingut a dir que les coses segueixen igual que abans. Germània continua essent l'essència militarista i França, *malgré tout*, no ha deixat d'ésser la democràcia que sempre havem admirat i estimat.

Es clar que alguna espurna d'aquest fatídic militarisme s'ha encomanat la França. Més també és cert que tan sols és una cosa de moment, obra d'uns quants estraviats, ja que en el fons no ha deixat d'ésser el poble cívic de sempre.

MAII

No i mil vegades no. Imitem-ho tot, el somriure, el vestir, el saludar, l'enfermetat, els guardes, els autòmibus, tot, menys la justícia. La justícia cal que sigui nostra, ben nostra. Que sinó tenim llibertat en res més, quan menys la tinguem en el càstic i en el perdó.

Que a Melilla hi hagué un desastre? Bé està. Ja fa temps d'això i tot passa an aquest món i aneu a sapiguer si a l'altre també.

I lo bo és, que tothom s'esvera com si fos el primer. Altres n'hi han hagut i hauran. S'ha d'estar acostumat a tot.

Que a Grècia afusellaren a uns generals? Què vol dir això? Ben debatut, res. Es dir sí: que els grecs es tornen bàrbres i fan com els russos que tot ho arregen matant. Les nacions civilitzades deuen emplear altres procediments. Que morin deu mil soldats en un combat, és heròic; afusellar un general, és un crim.

Demés, recordem lo succeït a Grècia. Totes les potències es cregueren amb dret de fer-li reclamacions, i nosaltres no estem pas per cap mena de reclamacions d'aquesta classe.

Que una potència estrangera ens cridí l'atenció per l'abús de la repressió, podem passar-hi; que se'ns dongui el mateix crit d'alerta per haver o volguer afusellar defensors de la pàtria, fora ignominios.

INJUSTÍCIA?

Mireu que no hi ha res més còmode que els homes! Tot volem que sigui fet a mida del nostre gust, segons les nostres necessitats i segons el concepte que per un grapat de causes ens formem de les coses.

A nosaltres no ens vé de nou, que tota la premsa, o quasi bé tota, procuri fer la guita tan cop pugui a la llunyana República Socialista dels Soviets. Es la seva missió. Una premsa burgesa no s'entretindrà pas a contar-nos les excel·lències de la Rússia roja.

Comprenem perfectament, que tingui un cos de redacció únicament dedicat a explicar-nos les trenta mil i una morts d'En Lenin, les vegades que aquest senyor s'enreda a cops de puny amb Trozky i les grans ensorrades de la nova república social.

Lo que entra ja en els límits de la més relativa de les relativitats, és que trobin criminal el que els comissaris del poble rus condemnen a mort a tal o qual ministre de l'Església.

No som partidaris de la pena de mort per sistema. Però tampoc ho som de que davant d'una llei establerta hi hagi privilegis pel fet de pertànyer a determinada institució.

Nosaltres no recordem que cap dels diaris que ara protesten airadament, ho fés quan els que morien a mans dels botxins del zar eren els obrers.

Demés, aquí no som a Rússia, i els clergues tenen jurisdicció.

SOLUCIÓ

La cosa és greu. Hi han coses que semblen greus i no ho són, altres que no ho semblen i ho són, i altres que ho semblen i ho són.

Acostuma a succeir que és força difícil sapiguer veure la gran diferència que hi ha entre una cosa i altra. Es per això que tots plegats anem donant giragones al voltant d'un punt concret an el que s'hi troba la solució dels nostres mals. I no seguirem per aquest camí per por d'arribar a establir

una teoria encara més complicada que la de la relativitat.

Parlem clar. La culpa de tot, guerres, fams i altres pestes per l'estil, ja no la té el clero, ni el Govern. Els clergues i els polítics, mentre no tinguin altres vicis, són innocents de tot. El veritable, l'únic culpable, és l'agabellador.

N'hi han que agabellen llegums, altres teixits, altres ous i altres diners.

Hom, per moltes llegums, teixits i ous que compri, si les expèn a bon preu, no fa cap mal. Però es fa culpable d'un crim esgarrifós si fa fonedices aquestes quantitats de llegums, teixits i ous i altres cosetes que permeten el tranquil desenrotllament de les nostres cèlules i cubrir-nos els nostres pecats.

Igual succeïx amb els diners. Tindre grans quantitats de diners, esmerçar aquestes en quel-

—Per a evitar els conflictes internacionals només hi ha un remei: aquest.

com productiu sense considerar-se el seu possessor tractant d'esclaus, no és pas res de mal. Però agabellar diners, considerar-los un moble que es pudreix de vell en un recó de sala, això no és lícit, al contrari. Aquests són els veritablement culpables de totes les tragèdies hagudes i per haver.

L'Asino amb la seva caricatura ens donà la solució. El capital a la força. A la força, sí, els agabelladors de capital.

Preparant les eleccions

BANCO DE ESPAÑA

— Què és aquesta cua?
— Els futurs diputats a Corts.

Pel·liculeries

— Somos la Germanyfilm horrible, competidora de la California Pimpampum, que venimos a impresionar...
¿Sabría usted indicarnos dónde hay atentado, hoy?...

car jo tinc la sincera pretensió d'ésser el déu de mi mateix; serà un déu mes o menys digne, segons els insidiosos consells de l'enemic del meu ésser amb raó o sense raó d'ésser.

Jo no crec amb l'omnisciència d'un Déu, com tampoc amb llur obliquïtat. No em llevaré mai el capell davant les caricatures del santoral, ni em desfaré amb ridícules genuflexions rituals.

Acato tota religió, perquè tota religió és veritat i les veneracions, els acata-

ments, els servo pels deus de l'art, que neixen amb la flor al cervell, que és do de saviduria, i no esmerçaré cap gest de respecte pels que neixen amb la flor a la posterioritat i que els passen a la posteritat perquè sí, per haver sigut uns farsants o més tauls que els altres.

I prego, prego amb fe de devot pels homes grans, i per Jesús, per aquell Jesús tan bó, tan savi i tan digne de pietat, no pel que s'ha disressat i que serveix d'alcabot a la clericalia.

Salve

Salve, divina Mentida!
Ets la filla del somni i de la impietat; ets la mare de la divina Il·lusió i de la encisadora Fantasia. Salva a tu que arbores els herois oficials, els martres de les tràfiques comercials i els electors. Salva a tu, que mantens l'harmonia entre els papagais del tropical Congrés, entre els regidors i entre marit i muller.

Salve a tu, patrona dels periodistes, dels artistes i dels polítics.

Salve, oh divina i edificant Mentida! Sense tu les coses no serien el que són.

Salve, virtut de la gent que mana i pega! Ets l'opi que adorm les voluntats, que trenca les energies, que deprimeix les conseqüències i que nutreix les esperances malsanes.

F. C.

Sempre el mateix

Convidat el Foment del Turisme de Burgos, que presideix l'alcalde d'aquella ciutat, per la Societat d'Atracció de Forasters, a pendre part en la Conferència Nacional de Turisme que acaba de tindre lloc en aquesta ciutat, preguntà si s'usaria altra llengua que l'espanyola.

Com se li contestés que a la Conferència hi serien admeses totes les llengües espanyoles, l'alcalde i el Foment del Turisme de Burgos determinaren no assistir-hi, *porque por encima de todos los intereses está el de la patria.*

D'això en dic separatistes! Que no ets castila, doncs no ets espanyol.

Al cap-d'avall potser tenen raó.

Sembla que a la província de Lleida es preparen trómpades electorals. A Cervera, a Solsona, a la Seo i a Sort hi ha bastanta efervescència contra els candidats ministerials.

Els dos Rius, l'Emili i En Daniel, no's veuen pas l'elecció assegurada com altres vegades.

Ja seria hora de que la província de Lleida es tregués del damunt el caciquisme, amb Rius o sense Rius.

Albània ha instituit l'autonomia religiosa, o sigui:

«Supressió de la poligamia, de les ablucions religioses i de l'ús del vel per les dones. Demés, les oracions es faran en el successiu a peu dret».

Aquí volem autonomia, volem ésser mestres de tot el de casa, però no volem que'ns toquin res de la religió, car sobre aquest punt no ens importa res dependre de ningú.

Diu un setmanari extremeny que en un quartel un capità gallardo esbravà la seva ràbia clavant set cops de «fusta» a l'esquena d'un soldat que volia ostentar el seu dret de fill de mare.

Demés, agafà una fusta per a defensar-se en lluita franca. En l'expedient es fa ressaltar l'agravant de que *se le pegó con un objeto blando i ell repelió con uno de duro*; però el soldat, que és català, diu que no, que se'l va pegar amb una fusta i ell va recórrer a lo mateix.

Déu o Satanàs ha donat la prova més gran de duresa als que, desitjant un viatge platxerís, usurparen el vaixell *Faume I* que servia per a enllaçar les illes Balears amb la península.

Eren pelegrins de saló, molt diferents d'aquells que anaven a Roma a peu i amb la carbaceta. Els capitanejava En Sala i el seu plançó Marcet, fanàticament catòlic i jueu d'instints.

No és estrany, doncs, que no arribessin a port, embarrancant per culpa de la boira baixa i per càstic d'haver molestat els viatgers que van a Mallorca.

El lerrouxisme no va a les acaballes, no; el lerrouxisme sura, sura per damunt d'aigües putrefactes, però sura com la brossa de les voreres del port.

Era un partit del poble i ara és de la noblesa, com ho demostrà l'entrada del infant Antoni de Borbó en el partit.

Diuen que és un depravat, un boig i no sabem què més, però ara ja no serà res de tot això: ara serà un lerrouxista.

L'alcalde de R. O.—que al nostre entendre vol dir de Ruqueria—de Vendrell, denegà el permís d'anunciar públicament la celebració d'una conferència sindicalista, pretextant motius fútils i costums moralment perjudicials que els temps moderns haurien d'abolir per a sempre.

Som i serem gent refrenada tan si es vol com si no es vol, que no hi ha terra més befada sota la capa del sol.

Comuniquen de Riga que els soviets no han executat encara al bisbe Butkiewicz.

Quina llàstima!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA. CARRETERA del Olin, número 8